

A SZAKDOLGOZAT TARTALMI KIVONATA

Szerelmem a tánc

Belső konzulens: Dr. Szócs Éva Andrea
DLA egyetemi docens

Külső konzulens: Dr. Appelshoffer Péter
DLA főiskolai docens

Készítette: Révész Anna
FPFN5A
nappali

Intézet/ Tanszék: Rippl-Rónai Művészeti Intézet

Kaposvár
2023.

Szakedolgozatomban és alkotásomban egy olyan témát dolgoztam fel, amely mind a mai napig nagy hatással bír az életemre, ez pedig nem lenne más, mint a magyar néptánc.

A magyar néptáncról általánosságban azt érdemes tudni, hogy egy nagyon hangos, színes, dobbantásokkal, forgásokkal, forgatásokkal és csapásokkal teli táncműfaj lenne, amiből ha megtekintünk egy fellépést vagy egy előadást, akkor megállapíthatjuk, hogy árad belőle a jókedv és a boldogság.

Tinédzser koromban volt szerencsém évekig néptáncegyüttesben táncolni és ezáltal rengeteg fellépésen, próbán, összpontosításon részt venni. Testvéreim mind a mai napig üzik ezt a szép hobbit és ismerőseink között olyan emberekkel büszkélkedhetek, akik mára már hivatásként üzik a táncot, Magyarország legnagyobb hivatásos néptáncegyütteseiben táncolhatnak, mindemellett a Magyar Táncművészeti Egyetem néptánc tagozatos hallgatói. Leginkább ezek a személyek inspiráltak az egész munkafolyamatom alatt.

Azonban köztudott, hogy a tánc egy nagyon megterhelő és nehéz sportnak, mozgásformának számít. Beszélhetünk itt bármely más táncstílusról, nem csak konkrétan a magyar néptáncról, akár a balettről, modern táncokról, a különböző társas táncokról, vagy a kortárs táncokról, nagyon durván megtudja erőltetni az embert leginkább fizikailag, de nagyon sokszor mentálisan is. Mivel múltamból adódóan közel áll hozzám ez a világ és sajnos jómagam is szereztem többször sérüléseket, úgy gondoltam, hogy a táncos élet két oldalát mutatnám be alkotásom segítségével és dolgozatomban részletesen körbejáróm a témát. A két oldal alatt a következőket értem: a látszatot és a valóságot, a mosoly mögött meglévő fájdalmakat, egy 10 perces fellépés mögött lévő egész napos próbát és edzést, valamint a díszes viseletek alatt lévő sérüléseket.

Részletes kutatást végeztem, hogy minél több és biztos forráshoz jussak, ehhez pedig elengedhetetlennek éreztem azt, hogy a néptáncos ismerőseim válaszaiból és történeteiből építkezzek. Kutatásomat azzal kezdtem, hogy információkat gyűjtöttem, ezért készítettem kettő interjút, majd egy kérdőívet. A kérdések összeállítása során arra törekedtem, hogy a válaszadók minél részletesebb válaszokat adjanak a tánc negatív velejáróiról, úgymond a „sötét” oldaláról. Összesen 19 személy segítette munkámat. Emellett fotókat is gyűjtöttem, melyben segítségemre volt két személy, egyikük édesanyám, Révész Csilla, valamint Váradi Levente, művésznevén ismerve lumidance. Gyűjtésemet legvégül a technikai inspirációkkal zártam, ahol számtalan művész alkotásiból merítettem ötleteket. Leginkább a naturalista és realista művészek inspiráltak, de olyanok is, akik a gesztusfestészet technikáját alkalmazták.

Vázlatokat ezek alapján a szempontok alapján készítettem, több technikát kipróbáltam, mint például a pasztellt, a grafitceruzát és az olajfestéket is, valamint több vázlatot készítettem digitálisan az Adobe Photoshop segítségével. Végül az olajfesték alkalmazása mellett döntöttem.

Egy festményt készítettem, vászonra, melynek mérete életnagyságú. A hosszabbik oldala 150 cm, a rövidebb pedig 90 cm. Egyetlen egy táncospárt jelenítek meg a képeken, akiket az általam választott kalotaszegi népviseletbe öltöztettem fel az erős és feltűnő színösszeállítás végett. A táncos élet negatív oldalát pedig térdtől lefele jelenítettem meg az alakokon, ahol már monokróm színekben festettem meg a lábakat és különböző sebekkel, kötözésekkel láttam el. Ezzel a megoldással egy szép átmenetet képezve egy képen mutatom be a díszes és szenvedéllyel teli, valamint a megterhelő és fájdalmas oldalát a táncnak.

Számtalan probléma merült fel a festmény készítésekor, rengeteg változata és fázisa volt a képemnek, hiszen a legelején a gesztusfestészet technikájával terveztem volna megfesteni a teljes képet. A fázisképek bizonyítják leginkább, hogy egy hatalmas nagy változáson ment keresztül egy fél év alatt az egész festmény. Hatalmas nagy kihívásnak éreztem az említett technikának az alkalmazását, több próbálkozás ellenére sem tudtam megalkotni az elképzelésemet, emiatt Appelshoffer Péter konzulensem tanácsára teljesen áttértem a realista és dokumentarista ábrázolásmódra, vagyis a pillanatnyiség megragadását tartottam szem előtt.

Minden nehézsége ellenére úgy gondolom, hogy sikerült végeredményben úgy megjelenítenem a táncosokat, ahogyan terveztem és egy teljesen egyedi látásmóddal szimbolizálni ennek a világnak a kettőségét.

A kezdetektől volt tervem festményemmel. Hosszabb távon célom az lenne, hogy alkotásomra felfigyeljenek olyan személyek, akiknek a tánc és a népművészet teszi ki a mindennapjaikat, valamint hogy helyt kapjon különböző népművészeti eseményeket, kiállításokon. Emellett felszeretném ajánlani a szlovákiai zselízi Kincső Ifjúsági Néptáncgyűttesnek és vezetőinek, ahová én is járhattam táncolni.

Számomra egy hihetetlen szabadságérzetet adott az egész munkafolyamat és a kép festése is, az, hogy kutathattam a tánc világában, hogy ehhez hozzá értő emberekkel beszélgethettem és interjúvolhattam meg, valamint, hogy feszegethettem a határait és kihívás elé állíthattam magamat. A diplomamunkám segített engem abban, hogy a tánc iránt érzett mély érzelmi kötelékem ismét előbújjon és rájőjjek arra, hogy hiányzik.